

Prečo Lukašenko tajil svoju inauguráciu? Opozícia ju považuje za frašku

Mikuláš Hučko

26. septembra 2020 **✚ Politika**

Alexandr Lukašenko v stredu po šiestykrát skladal prezidentskú prísahu. Človek by si myslel, že by to mohla byť pre neho už iba rutinná ba trochu aj nudná záležitosť. Táto zvyčajná udalosť však tentokrát bola pripravená mimoriadne nezvyčajne – ako **špeciálna a prísne utajená operácia**. O pripravovanej ceremónii vedeli iba pozvaní úradníci a verejní činitelia. Ľud to začali tušiť, až keď Lukašenkova kolóna vládnych automobilov prechádzala cez uzatvorené ulice Minska.

Bieloruská štátna tlačová agentúra Belta oznámila, že Alexandr Lukašenko sa oficiálne ujal úradu bieloruského prezidenta 23. septembra o 11:31 hod. „*Slávnostná inaugurácia sa v tejto chvíli koná v Paláci nezávislosti. Aleksandr Lukašenko položil pravú ruku na ústavu a zložil prísahu v bieloruskom jazyku,*“ uvádza sa v správe.

O inaugurácii nebola informovaná ani štátna televízia, zvyčajne prvá, ktorá informuje o najdôležitejších udalostiach. V čase, keď Lukašenko prednášal o „*ťažko vybojovanom víťazstve*“, „*vzostupe na novú úroveň uvedomelosti*“ a o zlyhaní „farebnej revolúcie“, bieloruská televízia vysielala – populárny seriál.

Všetko prebehlo rýchlo, ako sa na špeciálnu operáciu patrí. V utajení dokonca aj pred spojencami a „starším bratom“. Ako povedal tlačový hovorca Peskov, Kremeľ o inaugurácii nevedel, Putin na ňu nebol pozvaný, a všeobecne „*ide o zvrchované vnútorné rozhodnutie bieloruského vedenia*“. Niekoľko stoviek hostí so smutnými tvármi zhromaždení v Paláci nezávislosti, boli svedkami, ako Lukašenko položil ruku na ústavu, prisahal po bielorusky, dostal prezidentské osvedčenie od predsedníčky Ústrednej volebnej komisie, vystúpil s prejavom a potom sa všetci rýchlo rozišli.

Tieto okolnosti inaugurácie ho vôbec neprivádzali do rozpakov:

„V tento slávnostný deň skladá prezident prísahu lojality k vlasti a ľuďom so zvláštnym pocitom. Je v ňom veľká hrdosť na Bielorusov, ktorí zložili skúšku sily so ctou, v prvom rade za svoje presvedčenie,“ uviedol.

„Kde sú jasajúci občania?“

„Dnes sme svedkami bezprecedentnej situácie. Odchádzajúci prezident, ktorý tvrdí, že vo voľbách získal viac ako osemdesiat percent hlasov, pripravil špeciálnu operáciu „Inaugurácia. Kde sú ale jasajúci občania?“, kladú si rečnícku otázku zástupcovia opozície.

Je to celkom legitímna a logická otázka.

Pripomeňme, že podľa Ústrednej volebnej komisie Bieloruska vyhral prezidentské voľby 9. augusta Alexandr Lukašenko, ktorý pri volebnej účasti 84,3 percent získal viac ako 80% hlasov. Pri takejto mimoriadnej volebnej účasti a takom vysokom percente hlasov za Lukašenka by bolo možné povedať, keď to trochu

preženieme, že **má takmer stopercentnú podporu obyvateľstva**. Pritom tieto voľby sa líšili od všetkých minulých aj tým, že neuveriteľne zmobilizovali bieloruský elektorát. V radoch pred volebnými miestnosťami sa čakalo celé hodiny!

Čo ich asi mohlo zmobilizovať? Nie azda možnosť zmeny, nahradenie Lukašenka? Ale ak chceli opäť zvoliť Lukašenka, kde sú teraz? **Prečo na uliciach demonštruje iba tá mizivá „Západom zmanipulovaná menšina“?** Prečo tá „drvivá väčšina“ je podozrivo ticho, prečo nevyjde do ulíc a nebráni svojho prezidenta? Prečo ich Lukašenko nezvolal aspoň na svoju inauguráciu, aby ukázal, že za ním stojí ľud a umlčal svojich protivníkov i svetovú verejnosť?“

Žeby predsa len bolo niečo pravdy v tvrdení o zmanipulovaní volieb?

„Ak prisaháte, že ste vyhrali voľby, ak každý deň hovoríte, že vás ľudia podporujú, prečo ste svoju inauguráciu zorganizovali v tajnosti pred ľudom?“ – napísal na sociálnej sieti aj básnik a niekdajší prezidentský kandidát vo voľbách v roku 2010, Uladzimir Nyaklyaeu. **„Aké voľby, taká korunovácia,“** napísala bieloruská atlétka, majsterka sveta a Európy v streľbe Nadežda Ostapčuková.

Neformálna vodkyňa bielorúskej opozície Svetlana Cichanovská uviedla, že Alexandra Lukašenka považuje za prezidenta iba úzky okruh jemu blízkych ľudí, nie však ľud. **“Táto takzvaná inaugurácia je samozrejme fraška. Lukašenko dnes v podstate odišiel do penzie”** povedala. *„To znamená, že jeho príkazy mocenským štruktúram už nie sú legitímne, a preto ich nemožno plniť.“*

Cichanovská sa cíti byť na koni, keď hovorí o svojich diplomatických úspechoch v Európskej únii, ktorými sa Lukašenko nemôže pochváliť: *„Stretla som sa s európskymi lídrami, ministrami zahraničných vecí, hovorila som v Európskom parlamente. Európske krajiny podporujú bieloruský ľud v jeho požiadavke zastaviť násilie, prepustiť politických väzňov a uskutočniť nové – spravodlivé a transparentné – voľby. Sú pripravení poskytnúť skutočnú pomoc – po víťazstve demokracie sa pre Bielorusko plánujú vážne investičné balíčky.“*

„Prezidenta zvoleného v nedemokratických voľbách nemožno považovať za prezidenta, ktorý plní zákonom predpísané povinnosti bez ohľadu na to, či je jeho prísaha tajná alebo oficiálna,“ vyhlásilo ministerstvo zahraničia Poľska, ktoré však Lukašenko obviňuje, že pomáha rozdúchávať nepokoje a aktívne sa podieľa na pokuse o „farebnú revolúciu“.

Po tajnej inaugurácii Alexandr Lukašenko zabezpečil, aby mu bieloruskí vojaci čo najskôr zložili prísahu. Stalo sa to necelú hodinu po slávnosti a zástupcovia jednotlivých zložiek ozbrojených síl prisahali, že sú *„vždy pripravení obetavo brániť zvrchovanosť a územnú celistvosť vlasti“*.

Doslova dvadsať minút po zverejnení správy o inaugurácii sa v uliciach Minsku objavili ľudia s plagátmi: *„A kráľ je nahý“* a *„Zabudol si nás pozvať na svoju slávnosť!“*, čo sa nezaobišlo bez zatykania.

Bezpečnostné sily sa ich snažili zadržať a striekali na nich vodnými delami zvláštne vyzerajúcou hnedou vodou, aby bezpečnostné zložky mohli potom ľahšie identifikovať účastníkov akcií.

Alexandr Lukašenko je ochotný použiť silu myslieť si, že sa poučil z porážky Viktora Janukovyča, bývalého ukrajinského prezidenta, ktorý v roku 2014 utiekol z Ukrajiny do Ruska, pretože nedokázal vybudovať stratégiu a taktiku správania primeranú situácii.

Keď preletel na vrtuľníku nad Minskom, a vystúpil z neho v neprestrelnej veste s puškou v ruke, chcel tým dať ľuďom jasne najavo, že sa nevzdá a je pripravený bojovať. Všetky jeho reči o tankoch v blízkosti hraníc Bieloruska, nárokoch Varšavy na Hrodno či o amerických a poľských agentoch, ako aj „zachytený rozhovor“ a „útek do zahraničia“ opozície – to všetko sledovalo jediný cieľ: oznámiť „druhej“ strane, že neustúpi.

Prezident sa neskrýva, nemlčí, ako to urobil svojho času Janukovyč. Každý deň je na očiach a robí všetko preto, aby ľudia pochopili, že je ochotný použiť silu, čo demonštroval podľa vyjadrenia demonštrantov „*brutálnym rozohnaním*“ prvých protestov.

V priebehu rozhovoru s ruskými novinármi Lukašenko však sa snaží ukázať aj svoju pripravenosť na zmeny, dokonca pripustil možnosť predčasných volieb. Je možné, že si nechal poradiť od PR špecialistov, keď hovorí o príprave novej ústavy, čo by malo slúžiť na vyváženie obrazu prezidenta: na jednej strane sa snaží pôsobiť neohrozene, na druhej strane sa ukazuje otvorený reformám, počúva hlas ľudu, je pripravený priznať svoje chyby: „*...Pravdepodobne časť ľudí je už zo mňa unavená...*“

Možno je naozaj pravda, čo tvrdia Lukašenkovi priaznivci, že v Bielorusku bol doteraz poriadok, bezplatné školstvo, zdravotníctvo, nesprivatizované štátne podniky a lacná dostupnosť bývania a že v prípade úspechu „farebnej revolúcie“ to všetko sa stane minulosťou, lebo „Západ“ ho ekonomicky vyžmýka.

Možno je to pravda.

Neviem.

Tuším však, prečo Bielorusom pretiekol pohár trpezlivosti ...

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/preco-lukasenko-tajil-svoju-inauguraciu-opozicia-ju-povazuje-za-frasku/>